DAVID W. AMEND

ЯДZБОІЦL S3

David W. Amendola

Războiul secret

versiunea în limba română

uncris

Uniunea Sovietică, Siberia
Iarna 1942 - 1943

Moartea pândea în cătun. O moarte îngrozitoare.

Locotenentul Nikolai Zakharov o simţea. Nu o putea mirosi – temperatura era de cel puţin -30^{0}C, încât orice murea, îngheţa imediat – dar ştia că este acolo, aşteptând. Îngenunchind în spatele unui morman de zăpadă de la marginea pădurii, cerceta prin binoclu grupul de mici cabane făcute din buşteni, căutând orice semn de activitate.

Nimic. Nici măcar fum care să iasă din coşuri. O linişte totală.

Corbii negri cocoţaţi prin copacii din apropiere erau un alt semn al morţii. A remarcat că erau ciudat de tăcuţi şi că se ţineau la distanţă de cătun.

Echipa era formată din zece oameni, inclusiv Zakharov. El şi încă alţi şapte erau înarmaţi cu pistoale mitralieră PPSh-41. Vânjosul sergent Okhchen prefera carabina sa de lunetist Mosin-Nagant cu lunetă PE. Soldatul Kaminsky, un uriaş cu părul roşu şi ochi aprigi, avea mitraliera uşoară DP-28. O manevra ca pe o jucărie, ţinând pe umăr cureaua cutiei grele cu încărcătoare-tambur suplimentare, pe care în mod normal o ducea ajutorul mitraliorului. Fiecare om avea şi câte o grenadă RGD-33 cu mâner.

Erau echipaţi pentru frigul extrem: jachetă matlasată şi pantaloni, lenjerie din lână, căciulă şi mănuşi din blană şi pâslari. Pentru camuflaj purtau pe deasupra o salopetă albă cu glugă.

Tensiunea nervoasă le ascuţea simţurile făcându-i deosebit de atenţi asupra împrejurimilor, la cel mai mic miros sau sunet. Ştiau prea bine cine le era inamicul.

Zakharov a fluierat ca o pasăre pentru a le atrage atenţia, apoi s-a mişcat. El şi alţi şase au ieşit din ascunzători. Zăpada scârţâia sub paşii lor pe măsură ce se apropiau precauţi de cătun. Bălţile de sânge erau transformate în gheaţă tare roşu-întunecată.

Mica aşezare pitită pe malul râului era un vechi post comercial cu depozite, care se ocupa cu comerţul local de blănuri de aproape un secol.

Doar câteva minute de turbare ucigaşă au distrus-o pe vecie.

Pe strada de pământ îngheţat, soldaţii au găsit trupuri palide şi bucăţi de cadavre zăcând îngheţate, pe care se mai aflau resturi de gioarse zdrenţuite. Sătenii au fost sfâşiaţi în bucăţi: capete, membre şi organe erau împrăştiate peste tot. Toate erau muşcate şi pe jumătate mâncate, oasele zdrobite pentru măduvă şi craniile sparte şi deschise pentru creier. Un festin pentru necrofagi, dar aşa cum se aştepta Zakharov, nu era nimeni în preajmă. Lupii, ca şi corbii, evitau acest loc.

O căţeluşă, animăluţul de casă al cuiva, era ascunsă în spatele unei stive de lemne, prea îngrozită ca să scâncească măcar. Cine îi ucisese pe săteni nu a avut poftă de carne de câine.

Soldaţii cercetau indiferenţi carnagiul, căliţi la asemenea orori. Aceasta nu era prima lor misiune. Toţi erau *frontoviks* – combatanţi veterani. Fiecare fusese deja recompensat cu Medalia pentru *Merit în Luptă* (*За боевые заслуги*), iar câţiva au obţinut şi cel puţin o baretă pentru că a fost rănit în luptă.

Zakharov a făcut din nou semn. Kaminsky s-a întins pe pământ, acoperind cu mitraliera toată lungimea străzii. Trei oameni conduşi de plutonierul Serghei Kravchenko, un ucrainean scurt şi îndesat care era adjunctul la comandă al lui Zakharov, s-au strecurat în spatele cabanei cele mai apropiate, având grijă să stea aplecaţi sub nivelul ferestrelor.

Cu o izbitură uşa a fost deschisă şi au năvălit toţi înăuntru, cu degetele pe trăgaci şi cu grenadele pregătite să fie aruncate. După ce au verificat cabina neocupată, s-au îndreptat să o verifice pe următoarea.

Când cercetarea s-a încheiat, Kravchenko s-a întors repede să raporteze rezultatul superiorului său, care rămăsese lângă Kaminsky.

— Totul este pustiu, tovarăşe locotenent.

— Presupun că nu sunt supravieţuitori, spuse Zakharov.

— Nu.

Zakharov i-a făcut semn lui Okhchen, care a început să inspecteze urmele de gheare şi muşcăturile de pe cadavrele sfâşiate ale sătenilor. El s-a ghemuit ca să studieze din diverse unghiuri o urmă de picior imprimată în zăpada stropită cu sânge roşu. Aproximativ de mărimea uneia lăsată de om, avea trei degete cu gheare, oarecum asemănătoare cu a unei păsări. I-a dat roată, examinând cu grijă şi alte urme de la marginea cătunului, înainte de a se întoarce ca să-şi facă prezinte raport.

— Tovarăşe locotenent, sunt zece. Au atacat azi-noapte.

— Din ce direcţie au venit? a întrebat Zakharov.

— Nord-est. Acum s-au îndreptat spre sud-vest.

Zakharov a dat din cap şi s-a întors către Kravchenko.

— Să mergem. Spre nord-est.

— Nu îi urmărim?

— Nu. Vor trebui să-i intercepteze celelalte echipe. Misiunea noastră este să le localizăm *gaura*. Transmite că am găsit dovezile unui atac şi că ei se îndreaptă spre sud-vest.

— Da, tovarăşe locotenent.

Kravchenko a făcut semn unui soldat şi i-a strigat un ordin.

Armata Roşie avea relativ puţine radiouri, iar echipa n-avea nici unul. Întinderea firelor telefonice era adesea impracticabilă, aşa că mesagerii şi

rachetele de semnalizare erau de obicei folosite pentru comunicarea între unităţi.

Soldatul a încărcat în pistol o rachetă colorată, conform codului, l-a îndreptat spre cer, şi a trimis racheta cu două stele, roşu-alb, care s-a arcuit mult deasupra lor.

Războiul secret declanşat cu aproape un sfert de secol în urmă, nu a fost niciodată menţionat în presa sovietică, sau recunoscut public de liderii sovietici. Problemele de securitate internă nu erau niciodată făcute publice.

Zakharov şi-a adus aminte de întoarcerea din prima sa operaţiune *caută-şi-distruge*. A fost felicitat de superiorii săi, decorat cu *Ordinul Steaua Roşie* (*Орден Красной Звезды*), apoi a fost informat sec că dacă va dezvălui vreodată cuiva din afara unităţii ce a văzut, va fi trimis într-un lagăr de muncă „corectivă".

Erau şi momente de acalmie în acest război, dar *creaturile* reveneau. Nimeni nu ştia exact *ce* sunt. În timpul iernii, când erau cele mai lungi nopţi, în nordul Siberiei apăreau găuri misterioase, iar creaturile ieşeau, flămânde, doritoare de carne omenească. Nu vânau niciodată animale, doar oameni. Iar Moscova trebuia să organizeze altă campanie de eradicare a *creaturilor* însetate de sânge.

Nu aveau un nume oficial, pentru că nu corespundeau nici unei specii cunoscute. Oamenii de ştiinţă sovietici analizau dacă e vorba de oamenii sălbatici mitici - *almas* în Caucaz, *chuchunya* în Siberia, *menk* în Urali. L egendele îi descriau pe toţi ca fiind similari primatelor sau oamenilor, poate chiar nişte supravieţuitori neanderthalieni, dar creaturile înfricoşătoare care i-au atacat pe săteni şi păstori sigur nu erau hominizi sau simieni. Neoficial era folosit termenul de *upir* (упырь), cuvântul rusesc pentru monştrii setoşi de sânge precum vampirii sau *ghoul*ii.

Operaţiunile de securitate din URSS erau – în mod normal – îndeplinite de trupele Comisariatului Poporului pentru Afacerile Interne (NKVD), nemiloasa poliţie secretă a lui Iosif Stalin. Dar acestor trupe paramilitare le lipsea antrenamentul specializat necesar. Vânătoarea de *ghoul*i era cu totul diferită de efectuarea de arestări în masă şi deportarea unor aşa-zişi 'inamici ai poporului'. După ce un întreg regiment NKVD a fost anihilat în 1936 pe cursul mijlociu al râului Tunguska, operaţiunile *caută-şi-distruge* au fost preluate de Armata Roşie.

A fost formată o unitate unică cu tactici neortodoxe: Grupul Special X (*Spetsialnogo Gruppa* X), cunoscută mai simplu ca *Spetsgruppa* X.

X nu era litera chirilică, ci latină, luată de la simbolul matematic pentru o variabilă necunoscută, deoarece creaturile cu care se luptau erau o specie necunoscută. Compuse din soldaţi aclimatizaţi şi antrenaţi pentru războiul în condiţii de iarnă, de preferat aceia care au fost în viaţa civilă puitori de capcane sau vânători, detaşamentele sale independente aveau baza în avanposturi. Ori

de câte ori aveau loc incursiuni ale *ghoul*ilor, unităţile vânau creaturile, le eliminau şi le distrugeau găurile.

Dar, când spre sfârşitul anului 1942, au fost primite rapoarte despre reluarea activităţii *ghoul*ilor, Kremlinul nu le-a considerat prioritare. Uniunea Sovietică era prinsă într-o confruntare sângeroasă, mortală, cu Germania nazistă, care lansase în anul anterior o invazie masivă. Toate trupele şi echipamentele disponibile erau necesare pentru înlocuirea pierderilor îngrozitoare suferite în bătăliile disperate pentru Minsk, Kiev, Leningrad şi Moscova. *Spetsgruppa* X a fost redusă la o forţă simbolică. Înainte de război, unitatea lui Zakharov a fost de mărimea unui pluton; acum era doar o grupă.

Zakharov a măsurat cu sextantul unghiul la care se afla soarele deasupra orizontului. Nu existau hărţi precise ale acestei zone, iar el ţinea o evidenţă despre traseul urmat şi locaţia lor.

Pentru că prin apropiere nu se mai afla nimeni, Kravchenko a întrebat:

— Permiteţi să vorbesc deschis, tovarăşe locotenent?

— Sigur, Serghei Pavlovici.

În ciuda diferenţei de grad, în particular erau familiari. Ofiţerii inferiori deştepţi ascultau şi învăţau de la subofiţerii lor mai bătrâni, iar Zakharov preţuia mult experienţa lui Kravchenko. Aproape de două ori mai în vârstă decât Zakharov, a participat la Primul Război Mondial şi la Războiul Civil din Rusia.

— Unităţile detaşamentului sunt răspândite la prea mare depărtare una de alta, spuse Kravchenko. Nu se pot sprijini una pe alta şi nici nu-şi pot coordona patrulele ca să acopere ca lumea fiecare sector. Dacă una dintre unităţi întâlneşte prea mulţi *ghoul*i, ar putea fi copleşită înainte ca celelalte să o poată ajuta.

— Mi-am exprimat această preocupare.

— Pot întreba care a fost răspunsul tovarăşului maior?

— A spus că, dacă ne dispersăm în acest mod, putem acoperi o un teritoriu mai vast. Nu au fost raportaţi mulţi *ghoul*i, deci este încrezător că fiecare unitate se poate descurca dacă-i întâlnesc.

— Până în prezent, au fost detectaţi doar câţiva, este adevărat, dar cine poate spune că nu vor fi mai mulţi? Nu avem cum să ştim câţi vor apărea în fiecare iarnă.

— Ştiu.

Kravchenko a oftat.

— De ce ne trimite Moscova un nou comandant de detaşament lipsit de experienţă în acest fel de operaţiuni? Şi aşa e destul de rău că nu suntem înarmaţi prea bine.

— Acestea sunt ordinele.

— Am înţeles, tovarăşe locotenent. Dar măcar a zis tovarăşul maior ceva despre avioanele pe care le-am cerut?

— Nu, şi nici nu aş conta pe ele. În acest moment, prioritatea absolută a Moscovei este acordarea de ajutor camarazilor care luptă la Stalingrad.

S-au întors în pădure. Sătenii morţi au fost lăsaţi acolo unde se aflau. Mai târziu se vor ocupa alţii de ei. Cătunul va fi părăsit. De acum înainte nimeni nu va mai dori să trăiască aici.

Trei soldaţi păzeau caii într-o viroagă din apropiere; din nările lor îngheţate ieşeau aburi. Cea mai mare parte a Siberiei era încă o sălbăticie primordială, impracticabilă transportului motorizat. Aceste animale mici şi flocoase din Yacuţia, erau o rasă formată şi crescută în climat brutal şi se hrăneau în principal cu iarbă sălbatică.

Soldaţii şi-au pus armele la spate, au încălecat şi au plecat în direcţia de unde veniseră *ghoul*ii. Urmele duceau către mal şi peste suprafaţa netedă, îngheţată, a râului, măturată de vântul şuierător din sud-vest. În această perioadă a anului gheaţa era destul de groasă ca să suporte cu uşurinţă călăreţii. După ce au ajuns pe malul celălalt, s-au afundat în pădure.

Okhchen cerceta în avangardă; ochii săi negri şi oblici depistau indicii ale trecerii *ghoul*ilor – rămurele rupte, licheni călcaţi, urme de paşi în zăpadă. Dar nu şi excremente. *Ghoul*ii nu defecau deloc. Soldaţii au avut grijă să călărească într-un singur şir, pe lângă urme, nu peste ele, pentru a nu distruge nici un indiciu. Erau uşor de urmat: prada lor nu făcuse nici un efort să-şi ascundă urmele.

Zakharov se considera norocos că a fost alocat în *Spetsgruppa* X. Natura operaţiilor acesteia cerea lăsarea unei mai mari libertăţi de iniţiativă comandanţilor, decât se obişnuia în Armata Roşie. Această independenţă a crescut odată cu recenta diminuare a rolului comisarilor politici ai Partidului Comunist. Reduşi doar la rolul de consultanţi, ei nu mai deţineau comanda dual împreună cu ofiţerii militari.

Totuşi, păstrarea comenzii continua să depindă de rezultate. Eşecul nu a fost niciodată o opţiune în URSS. Chiar dacă erai un mareşal, puteai ajunge într-un batalion disciplinar sau în Gulag, reţeaua de închisori şi lagăre de muncă forţată a NKVD-ului. Sau în faţa unui pluton de execuţie.

Dar nici rezultatele bune nu garantau siguranţa. Mii de oameni au fost închişi sau împuşcaţi în perioada epurărilor. Pentru a îndeplini norma de inamici cerută de paranoia insaţiabilă a lui Stalin, poliţia secretă putea aresta pe oricine pentru orice motiv – sau chiar fără nici un motiv. Teroarea arbitrară menţinea regula sa de fier.

Fiecare divizie avea ataşat un Departament Special NKVD. Din fericire, şeful acestei unităţi din *Spetsgruppa* X era un alcoolic a cărui soţie avea o

înclinaţie către luxul burghez. Generalul comandant, prudent, îl aproviziona din plin cu vodkă şi blănuri pentru a se asigura că rapoartele săptămânale vor fi favorabile.

Apoi unitatea a urmărit semnele lăsate prin taigaua pustie. Copacii erau cenuşii şi scheletici, pentru că-şi scuturaseră frunzele toamna. Solul pădurii era acoperit cu puţine tufişuri, doar smocurile de iarbă cafenie străpungeau zăpada din luminişuri. Siberia nu era doar foarte friguroasă, era şi foarte uscată. De fapt, în multe zone căzuse puţină zăpadă, dar cea căzută se va menţine pe sol cel puţin şase luni pe an. Singurele semne omeneşti erau capcanele, iarna fiind sezonul de vânătoare pentru zibeline.

În această perioadă a anului zilele erau foarte scurte, un amurg albastru care dura doar vreo patru ceasuri. Soarele auriu nu apărea decât dimineaţa târziu şi se străduia să se ridice doar cu puţin deasupra orizontului înainte de a apune din nou în miezul zilei.

La un moment dat, unitatea a auzit un urlet prelungit venit de la mare depărtare. Vaietul ascuţit nu semăna cu nimic făcut de vreun animal sau de om. L-au reauzit din când în când, venind din direcţii diferite. Soldaţii au schimbat între ei priviri neliniştite, ştiind despre ce este vorba.

— *Ghoul*i, a mormăit Kravchenko.

Zakharov a ridicat mâna dând semnalul de oprire. Privi în jur printre copaci. La cincizeci de metri era unul mult mai înalt decât ceilalţi. Îi înmână binoclul lui Okhchen, spunându-i:

— Urcă-te în el şi vezi dacă îi poţi localiza.

Okhchen şi-a legat colţarii la pâslari şi s-a căţărat pe trunchi până ce a ajuns la crengile mai joase, apoi a continuat să se mişte din ramură în ramură. S-a aşezat într-o crăcană aproape de vârf, şi a început să cerceteze fără grabă în toate direcţiile, apoi a coborât repede.

— Tovarăşe locotenent, 12 sunt la 2 km NE şi vin de-a lungul urmelor către noi. Alţi 10 sunt la 1,5 km SV, în urma noastră şi se apropie rapid. Al doilea grup este probabil haita care a atacat cătunul. Probabil că ne-au descoperit urmele.

— Acum ne vânează pe noi, spuse Zakharov, frecându-şi bărbia gânditor. Am putea să ocupăm poziţii aici şi să anunţăm celelalte unităţi.

Dar Kravchenco a dat din cap.

— Se va întuneca înainte de a putea ajunge aici. Suntem prea departe de ei. *Ghoul*ii ar fi în avantaj pentru că pot vedea noaptea.

— Deci, mai bine să-i atacăm acum cât mai este lumină, iar haitele sunt separate. Îi eliminăm pe cei din spatele nostru, apoi îi distrugem şi restul.

Kravchenko a rânjit, dezvăluindu-şi dintele de aur.

— Îi vom lua prin surprindere.

Unitatea s-a întors în galop mic pe drumul pe care au venit. Curând caii au început să necheze neliniştiţi. Aveau un deosebit simţ al mirosului, iar *ghoul*ii eliminau o duhoare dezagreabilă.

Adăpostindu-se în spatele unei movile, soldaţii au descălecat. Trei au rămas cu caii. Okhchen şi Kaminsky s-au târât în vârf pentru a supraveghea poziţiile, în timp ce ceilalţi, conduşi de Zakharov, s-au răspândit în linie în faţa movilei.

*Ghoul*ii veneau alergând printre copaci.

Erau creaturi suple, vânjoase, cu pielea cenuşie, total lipsite de păr. Alergau aplecate înainte ca nişte maimuţe, fiecare măsurând ceva peste 1,5 m înălţime dacă ar fi stat drept în picioare. Braţe lungi, osoase, ajungeau până aproape de pământ, terminându-se cu degete ca nişte cârlige cu gheare negre. Erau bipede, picioarele având trei degete cu gheare. Capetele mici aveau urechi ascuţite, cu fante în loc de nări, ochi galbeni, îngrozitori, hămesiţi de foame, colţi dezgoliţi printre care se scurgeau balele, şi o limbă lungă, albastră, bifurcată, care se mişca prin aer.

Chiar aşa slabă, lumina zilei le afecta vederea, şi nu i-au văzut imediat pe soldaţi.

A fost lansată o rachetă galbenă pentru a alerta celelalte unităţi că au fost reperaţi *ghoul*i. Detunătura carabinei lui Okhchen a spart liniştea. Un *ghoul* s-a împleticit şi a căzut pe spate pentru că glontele de calibrul 7,62 mm l-a lovit în ochiul drept, spulberându-i ceafa într-un nor de lichid negru, un fel de sânge. Ceilalţi *ghouli* s-au uitat furioşi în jur când al doilea şi al treilea dintre ei au fost ucişi în succesiune rapidă cu câte un glonţ în cap, până când i-au descoperit pe oameni. Au atacat urlând în cor. Unul şi-a dat capul pe spate şi a scos un strigăt lung şi ascuţit, tremurat, care a stârnit ecouri peste pădure. Soldaţii au simţit fiori reci pe şira spinării.

— Foc! a ordonat Zakharov.

*Ghoul*ii erau rapizi şi agili. Soldaţii au rămas pe poziţii şi au deschis focul – o canonadă rapidă, necruţătoare cu pistoalele lor mitralieră, punctată de ritmul ceva mai sacadat al mitralierei DP-28 aflată în spate şi mai sus de ei.

Creaturile s-au năpustit prin furtuna de plumb. S-au împiedicat şi au căzut, străpunşi de nenumărate gloanţe. Când atingea pământul „sângele" plescăia şi topea instantaneu zăpada atinsă. Doi *ghoul*i s-au strecurat prin stânga, încercând să depăşească flancul liniei de trăgători, dar nu au reuşit. Mişcarea a fost anticipată şi au fost împuşcaţi şi ei, ultimul căzând la doar câţiva metri de soldaţi.

Unitatea a încetat focul şi a reîncărcat armele, în timp ce adrenalina din venele lor se diminua încet. Zakharov a observat că Kravchenko îşi bandaja calm o mână.

— Eşti rănit?

— M-a stropit o picătură din *sângele* lor. Arde ca acidul.

Cadavrele *ghoul*ilor au început să fumege înăbuşit şi să se dezintegreze. În câteva minute tot ce va mai rămâne vor fi nişte grămezi de cenuşă şi o duhoare pestilenţială în aer. Nici un os. Iar în locurile acelea nu va mai creşte nimic, niciodată. Această descompunere accelerată a făcut imposibilă obţinerea de probe pentru studii ştiinţifice, de aceea detaliile despre anatomia *ghoul*ilor erau necunoscute.

Zakharov a colectat puţină cenuşă, pe care a pus-o într-un plic. Avea ordin permanent pentru prelevarea de probe atunci când condiţiile permiteau.

Tentativele de a captura un *ghoul* în viaţă au fost eşuate. Nu puteau fi prinşi şi erau absolut rezistenţi la tranchilizante. Se puteau baza numai pe declaraţiile martorilor oculari, fotografii neclare, mulaje ale urmelor, şi analize de laborator ale reziduurilor de cenuşă. G*houl*ii nu păreau să aibă nici un fel de structură socială sau vreun conducător. Nu a fost văzut niciodată ceva ce să sugereze că ar fi avut progenituri, iar metoda lor de reproducţie era necunoscută. Toţi arătau la fel şi nu prezentau nici o diferenţă de gen.

Unitatea s-a grăbit să se întoarcă la cai şi au galopat ca să intercepteze cealaltă haită.

Pădurea se îndesea, forţându-i să încetinească ritmul de deplasare în timp ce coborau pe o pantă către un pârâu şerpuitor, îngheţat, pitit în umbre, în timp ce vârfurile copacilor se proiectau pe cerul colorat.

Deodată, Okhchen a tras de frâu şi le-a făcut celorlalţi semn să oprească. Ochii săi cercetau suspicioşi.

Vântul şi-a schimbat direcţia şi caii au nechezat puternic.

— Ambuscadă! a strigat Okhchen.

Au răsunat ţipete stridente şi *ghoul*ii au ieşit de după stâncile şi tufişurile de pe celălalt mal, unde stătuseră ascunşi.

Un soldat a fost decapitat cu o singură lovitură de gheară, iar trupul lipsit de cap, din care ţâşnea sânge roşu-deschis, a continuat să călărească ca o oribilă păpuşă stricată înainte ca să se prăvălească din şa. Un altul a fost tras de pe cal; braţul care ţinea pistolul mitralieră i-a fost smuls şi aruncat departe, ca şi calota craniană. Alt cal s-a cabrat şi, în cădere, a prins piciorul călăreţului sub el, rupându-i-l. Un *ghoul* l-a muşcat imediat de gât şi l-a sfârtecat.

Unul a sărit într-un copac deasupra lui Zakharov, dar înainte de a se putea arunca asupra lui a fost ciuruit cu o rafală de PPSh-41. În cădere, *ghoul*ul a rupt câteva crengi.

Soldaţii şi-au revenit rapid din surpriza iniţială şi şi-au îndemnat caii să înainteze. Au reuşit să iasă din ambuscadă, apoi s-au întors şi au deschis un foc susţinut, chiar din şa. Haita a fost eliminată repede.

Zakharov a sărit de pe cal şi a alergat către oamenii săi căzuţi împreună cu sanitarul unităţii.

Doi erau deja morţi. Al treilea, cel care-şi pierduse un braţ şi calota craniană, incredibil şi groaznic, dar era încă în viaţă şi conştient. Cu stoicismul obişnuit al soldaţilor ruşi nu scotea nici un geamăt. Dar orice ajutor era inutil; sanitarul putea doar să-i administreze morfină pentru a-i uşura ultimele clipe şi să-l ţină în braţe până când moartea l-a izbăvit.

Zakharov a tras o rachetă verde pentru a semnaliza că toţi *ghoul*ii văzuţi au fost distruşi. Apoi a adunat încruntat plăcuţele de identificare ale oamenilor săi măcelăriţi. După ce li s-au luat armele şi echipamentul, au pus peste fiecare câte un morman de pietre, în loc de mormânt. Permafrostul tare ca fierul făcea ca săparea unui mormânt să fie o muncă herculeană pentru care nu aveau timp. Apoi au ţinut un moment de tăcere adâncă, după care au încălecat şi şi-au reluat galopul, luând şi caii liberi cu ei.

Datorită statutului secret al acestor operaţiuni, guvernul nu acorda nici o medalie participanţilor la campanie. Lui Zakharov nu i se va permite nici măcar să scrie scrisori de consolare familiilor. Putea recomanda acordarea postumă de medalii, dar citaţiile în sine vor fi secrete. Rudelor nu li se vor spune niciodată circumstanţele morţii celor dragi lor, ci doar nota că au murit „*luptând cu bravură pentru apărarea iubitei Maici Rusia*”.

Au revenit pe traseul iniţial. S-a lăsat noaptea, întunericul fiind slab luminat de lucirea rece a stelelor. Temperatura a scăzut şi mai mult, sub -50^{0}C. Urmele erau destul de clare pentru a continua urmărirea la lumina stelelor încă vreo câteva ceasuri înainte de a se opri ca să campeze.

A fost postată o santinelă, iar în jurul perimetrului taberei au fost întinse fire care să declanşeze lansatoarele de rachete de semnalizare. Fiecare va face de gardă, în timp ce ceilalţi se vor odihni. Zakharov a determinat din nou locaţia, cu ajutorul sextantului şi a Stelei Polare.

Prima prioritate a trupelor călare erau caii, care au fost legaţi, îngrijiţi, verificaţi dacă au ceva răni şi lăsaţi să pască. Apoi a fost ridicat un cort în care unitatea s-a aşezat să mănânce, înghesuiţi în jurul oazei de căldură formată de o mică sobiţă metalică de campanie.

Zakharov s-a îngrijit mai întâi de oamenii săi înainte de a-şi hali propria porţie de pâine neagră din secară, terciul de hrişcă şi cârnaţii tari, *spălaţi* cu ceai fierbinte. Refuza întotdeauna raţiile ofiţereşti şi mânca la fel cu oamenii săi. Fusese alocată şi o raţie de vodkă, regulamentară, dar el a interzis-o total. Înapoi la bază, oamenii puteau să bea şi să se pilească dacă vor, dar în misiune avea nevoie ca toţi să fie în formă absolută şi atenţi.

Apoi şi-au curăţat armele, le-au uns cu ulei pentru temperaturi scăzute pentru a împiedica mecanismele să îngheţe, şi au reîncărcat magaziile cu cartuşe. Vorbeau, glumeau şi se bucurau de luxul de a fuma, rulându-şi nişte ţigări groase cu tutun tare, de proastă calitate, în hârtie de ziar.

O sclipire metalică a trădat mica cruce creştină pe care un soldat o purta la gât şi o ţinea ascunsă sub veston. Zakharov, ca de obicei, s-a făcut că nu a observat-o. Văzuse prea mulţi oameni buni murind degeaba – şi mult prea tineri – pentru a mai susţine orice credinţă într-un Dumnezeu. Dar, ca şi soldaţii săi, era fiul unui ţăran şi le înţelegea felul de a fi – umorul aspru, limbajul profan, tabuurile şi superstiţiile – şi le îngăduia ori de câte ori era posibil. Le ignora şi bombănelile ocazionale la adresa regimului. Zakharov era un comunist pragmatic. Atât timp cât oamenii săi luptau... asta era tot ce conta.

# # #

Zakharov s-a trezit brusc în mijlocul nechezatului şi a tropăitului sălbatic al cailor. Chiar în timp ce el şi ceilalţi din cort se grăbeau să-şi ia armele, strălucirea albă, aspră, a unei rachete de semnalizare declanşată de o capcană a luminat deodată tabăra, iar două rafale de armă automată au spulberat liniştea. Zakharov a năvălit afară. Kaminsky era de gardă, şi din ţeava armei sale se ridicau fuioare de fum.

— Acolo, a strigat, arătând direcţia. Sunt doi. I-am *ras* pe amândoi, când i-a orbit racheta.

Toată unitatea s-a grăbit să ajungă la poziţiile defensive din jurul taberei înainte ca flacăra rachetei să se stingă şi să revină întunericul. Au aşteptat într-o tăcere tensionată. Dar nu s-a mai întâmplat nimic; caii s-au liniştit şi au redevenit tăcuţi.

— Nu cred că mai sunt şi alţii, spuse Okhchen.

Soldaţii s-au relaxat. Zakharov s-a apropiat de Kravchenko, care se ghemuise lângă grămada de cenuşă a unui *ghoul*, adâncit în gânduri.

— Am fost norocoşi, spuse Zakharov. Au fost doar doi, iar caii i-au adulmecat înainte ca ei să se apropie prea mult.

— Asta mă îngrijorează, a mormăit Kravchenko.

— De ce?

— *Ghoul*ii nu par a fi inteligenţi, tovarăşe locotenent, nu în sensul în care înţelegem noi termenul, dar nu sunt nici proşti. Sunt vicleni ca orice prădător. Toată ziua au strigat unii către alţii, comunicând. Despre noi şi celelalte unităţi. Rachetele de semnalizare ne-au dezvăluit poziţiile.

— Din păcate, nu am avut ce face. Nu avem radiouri.

— În mod sigur, *ghoul*ii ştiu totul despre noi – *ce* suntem, *cine* suntem, *câţi* ca noi se află aici. Deci, de ce ne atacă doar câte câţiva odată sau în haite mici? Dacă nu sunt chiar atât de mulţi, atunci de ce nu ne evită cu totul şi nu-şi caută o pradă mai uşoară?

— Nu ştiu. Când pui problema aşa, nu are nici un sens.

— Nu, n-are, spuse Kravchenko, ridicându-se în picioare.

# # #

Restul nopţii a trecut fără evenimente, dar soldaţii au dormit iepureşte şi s-au deşteptat înainte de ivirea zorilor. După un mic dejun frugal şi-au reluat vânătoarea la lumina lunii. Urmele lăsate de *ghoul*i o luau către nord.

La primele raze firave ale soarelui strecurate printre copaci, Okhchen a observat ceva departe de traseul urmelor şi a călărit într-acolo ca să arunce o privire mai îndeaproape. A descălecat şi a examinat solul. Zakharov a venit şi el ca să cerceteze la ce se uită. Okhchen a dat zăpada deoparte pentru a scoate la iveală oase sparte, îngălbenite, resturi de uniformă khaki, câţiva nasturi negri şi rămăşiţele sfâşiate ale unor cizme şi accesorii militare.

— O altă victimă a *ghoul*ilor? a întrebat Zakharov, în timp ce descăleca.

— Da, tovarăşe locotenent, dar amărâtul ăsta a murit cu mult timp în urmă.

Okhchen s-a aplecat şi a scos dintr-un buzunar zdrenţuit un carnet-legitimaţie cu coperte împânzite, roşii, decolorate şi pătate. Era analfabet, aşa că i l-a arătat lui Zakharov.

Acesta a mormăit cu interes.

— NKVD.

Ridică un revolver *Nagant* ruginit care zăcea căzut prin apropiere. Deschise clapa pe unde se încărca arma şi, rotind cilindrul, a verificat toate locaşurile pentru cartuşe. Toate şapte fuseseră trase.

— Nu a murit fără luptă.

A cercetat rămăşiţele, observând un fragment de os cranian în care se afla o gaură mică, rotundă.

— Se pare că a păstrat ultimul cartuş pentru sine.

— Uite ce avea, spuse Okhchen, ridicând un porthart din piele maronie, turtită şi crăpată de asprimile vremii, dar altfel intact.

— E plin cu hârtii vechi.

Zakharov a luat porthartul şi legitimaţia şi le-a pus pe amândouă în raniţă.

— Am să le verific mai târziu. Acum trebuie să mergem mai departe.

Şi şi-au continuat deplasarea. Departe spre vest, o rachetă galbenă s-a arcuit deasupra pădurii precum o cometă. Puţin după aceea au auzit focuri de armă îndepărtate. Rafalele se înteţeau.

— Altă unitatea de-a noastră care i-a găsit pe *ghoul*i..., spuse Kravchenko.

Împuşcăturile s-au diminuat, apoi au încetat, şi o rachetă verde s-a făcut văzută.

— ...şi i-au eliminat, a concluzionat Zakharov. Să mergem.

După o oarecare distanţă, Okhchen s-a oprit din nou, studiind solul. Zakharov a văzut că urmele se despărţeau prin zăpada răscolită. Înainte, dincolo

de această bifurcare, *poteca* de urme devenea mai lată şi mai umblată, conţinând mai multe urme decât până aici.

— *Ghoul*ii s-au despărţit aici, a concluzionat Okhchen. Urmele astea care se îndreaptă spre vest sunt, probabil, făcute de haita peste care a dat cealaltă unitate.

— Asta înseamnă că noi urmăm calea principală, Bine, a fost de acord Zakharov.

Drept înainte se întindea o zonă largă de taiga devastată de un incendiu provocat, mai mult ca sigur, de fulger astă-primăvară sau vară şi care a distrus mii de hectare înainte de a se stinge de la sine. Trunchiuri izolate de copaci scorojiţi de flăcări se ridicau rigizi şi negri în mijlocul unui peisaj absolut dezolant. Copitele făceau să trosnească şi rupeau lemnul ars îngropat sub crusta de zăpadă. Apoi s-au oprit să facă tabără.

După ce a mâncat, Zakharov a început să examineze hârtiile mortului NKVD-ist. Deschise carnetul-legitimaţie. Înăuntru era fotografia unui tânăr cu chip serios, însoţită de seria şi numărul de identificare, data emiterii, autoritatea emitentă, gradul şi funcţia, etc.

— Cine era, tovarăşe locotenent? a întrebat Kravcenko, răsucindu-şi o ţigară.

— Sublocotenent[1] în Securitatea Statului Boris Stepanovici Sukhishvili, Regimentul 13 Puşcaşi, Trupele Interne NKVD.

— Ei au fost masacraţi la Tunguska acum şase ani. Departe de locul unde ne aflăm noi acum. N-au fost supravieţuitori. Oare ce căuta aici, la mare depărtare?

Zakharov a continuat să cerceteze conţinutul porthartului. Înăuntru era o grămadă de pagini de hârtie îngălbenite de vreme şi pătate de umezeală, legate la un loc, alcătuind un dosar vechi. Le-a separat şi s-a pus pe citit, începând cu nota de deasupra, mâzgălită în grabă.

— Încerca să se întoarcă la baza sa. Era un curier trimis de Valentin Orlov, comandantul regimentului. Când au atacat *ghoul*ii, Orlov şi-a dat seama că nu mai au nici o şansă de supravieţuire şi a încercat să salveze acest dosar trimiţându-l cu Sukhishvili.

— Da' de ce-i atât de special?

— Orlov nu comanda doar o operaţiune *caută-şi-distruge*. Conform celor scrise aici, era însărcinat cu o misiune de către Gleb Bokii, un înalt oficial din NKVD care făcea cercetări asupra fenomenelor paranormale. Codificată

---

[1] Sublocotenent (*Мла́дший лейтена́нт*) – cel mai mic grad de ofiţer din armata sovietică/rusă.

Operaţiunea Hadeş, era o investigaţie asupra originii *ghoul*ilor. În cătunul Turukhansk, Orlov a descoperit acest dosar. Este mărturia unui ofiţer alb pe nume Grishin, care a fost capturat şi interogat de partizanii roşii în martie 1920.

Kravchenko a slobozit fumul, cu ochii la vârful strălucitor al ţigării sale.

— Asta s-a întâmplat la scurt timp după primele rapoarte despre atacul *ghoul*ilor.

Zakharov a răsfoit cu grijă dosarul. Mărturia fusese consemnată mai întâi scrisă de mână, apoi a fost redactat un rezumat la maşina de scris. Unele paragrafe erau atât de şterse şi pătate, încât erau ilizibile, dar tot a reuşit să citească destul cât să pună la un loc faptele esenţiale.

După un timp a adăugat:

— Grishin era un aristocrat care aparţinea organizaţiei reacţionare *Chornaya Sotnya* de dinainte de Revoluţie, aşa că în timpul Războiului Civil s-a alăturat Albilor contra-revoluţionari, servind în Statul Major al Amiralului Kolchak. În noiembrie 1919, după ce Omskul a căzut, iar Armata Albă a lui Kolchak a fost forţată să se retragă, Grishin a fost însărcinat cu o misiune secretă.

Oamenii ascultau atenţi, în timp ce vântul gemea afară precum un suflet pierdut. În ciuda căldurii din interiorul cortului, toţi erau înfioraţi inconştient.

Zakharov a continuat, cu ochii pe pagini.

— Ca ocultist autodeclarat, Grishin a pretins că misiunea sa a fost aceea de a face ritualuri de magie neagră în zona arctică pentru a-i chema pe *ghoul*i, în ideea ca Albii să-i folosească împotriva bolşevicilor. Se presupunea că Amiralul Kolchak a descoperit dovezi ale existenţei creaturilor în timpul celor două expediţii polare la care a participat înainte de Primul Război Mondial.

— Ei bine, dacă este adevărat, sigur a avut un efect contrar, a spus Kravchenko. *Ghoul*ii nu pot fi controlaţi şi-i măcelăresc pe toţi, indiferent de culoarea lor politică. Dar dacă ofiţerul ăsta nebun i-a chemat, de ce nu i-a trimis înapoi după ce şi-a dat seama de greşeală?

— Spune că nu a mai putut să îndrepte ce deja făcuse. Chiar dacă ar fi putut, a fost executat imediat după interogatoriu. Cu o lună mai devreme Kolchak a fost capturat la Irkutsk, dar în timpul interogatoriului nu a fost deloc întrebat despre *ghoul*i, pentru că nimeni nu a suspectat că Albii ar avea de a face cu această problemă. Evident, Kolchak a fost şi el executat. Iar din anumite motive acest dosar nu a fost niciodată înaintat Moscovei. A fost uitat şi s-a aşternut praful pe el la Turukhansk până ce l-a găsit Orlov.

— Dar *Operaţiunea Hadeş*? N-a mai fost reluată de Bokii?

— El a fost lichidat în timpul epurărilor. Investigaţia fenomenelor paranormale a căzut în dizgraţie.

Kravcenko a dat din cap în semn de dezgust şi şi-a aruncat chiştocul de ţigară în sobă.

— I-au împuşcat pe toţi cei care ne-ar fi putut spune ceva.

Zakharov a pus dosarul cu grijă înapoi în porthartă.

— În mod sigur, şefii noştri vor dori să-l citească.

S-au culcat cu toţii, dar Zakharov le-a permis doar câteva ore preţioase de odihnă. Dincolo de zona arsă, pădurea continua, dar s-a rărit treptat. În curând taigaua s-a terminat cu totul, lăsând loc unor câmpii nesfârşite de tundră, în lumina slabă o întindere pustie alb-albastră întinzându-se până la orizont. Aici creşteau doar muşchi, licheni şi iarbă, aşa că nimic nu oprea vântul şuierător care-i biciuia pe oameni.

Au întâlnit un om îmbrăcat într-o *parka* lungă, care călătorea într-o sanie de lemn trasă de doi reni pe care-i mâna cu un băţ lung. Era un *neneţ*, băştinaş al unuia dintre triburile native ce trăiau în Arctica. În ultimii ani, guvernul a încercat să-i forţeze ca să renunţe la stilul lor tradiţional de viaţă, nomad, aşa că omul a fost îngrijorat văzând atâţia soldaţi.

Okhchen era un *evenki* – un alt trib crescător de cirezi de reni – şi a călărit înainte ca să-l salute. Okhchen vorbea limba celuilalt şi la un moment dat *neneţul* a arătat cu băţul către o creastă albastră din depărtare. Într-un târziu, omul a luat-o din loc, iar Okhchen i-a raportat lui Zakharov.

— Este dintr-un clan care fuge de *ghouli*, tovarăşe locotenent. Zicea că gaura lor este dincolo de acele coline.

— Da. Într-acolo se îndreaptă urmele.

Seara s-a lăsat. Au apărut luminile nordului, panglici verzi, strălucitoare, care fâlfâiau pe cerul negru, aruncând asupra pământului o văpaie suficient de luminoasă încât să se poată citi sub ea. Pe măsură ce urcau panta către creastă, terenul devenea tot mai accidentat. Pe stânca goală, Zakharov nu putea vedea nici o urmă, dar Okhchen încă mai distingea nişte semne slabe – pietre mişcate din locul lor, gheaţă spartă, muşchi călcat – şi şi-au urmat înaintarea către creastă. Partea opusă se prăvălea brusc într-o pantă abruptă pe care urmele formau o potecă îngustă.

Au urmat-o, caii păşind cu grijă peste grohotiş. Okhchen, aflat în faţă, a făcut semn pentru oprire şi a arătat ceva înainte.

În sfârşit, urmele îi duseseră la sursa lor – o gaură neregulată, cu diametrul cam de 3 m, mărginită de grămezi de pământ îngheţat. Au aruncat o privire peste marginea ei. Din adânc venea o duhoare dezgustătoare, iar caii au devenit neliniştiţi, fornăind şi încercând să fugă de acolo. Soldaţii au descălecat, şi-au luat armele de la spate şi au băgat cartuşe pe ţeavă.

— Pogodin! l-a chemat Zakharov pe genistul grupei. E timpul să-ţi meriţi solda. Doi dintre voi coboară acolo împreună cu el şi-l acoperă.

Pogodin şi-a pus pe umăr raniţa cu încărcături explozive şi a coborât în gaură însoţit de doi soldaţi.

— Tovarăşe plutonier, a încercat vreodată cineva să coboare până jos de tot în găurile astea de şobolani ca să afle de unde vin *ghoul*ii? a întrebat Kaminsky.

— O singură dată... o grupă. Nu s-au mai întors nici unul.

— Okhchen crede că gropile duc până în Lumea de Jos, unde sălăşuiesc spiritele rele. Spune că *ghoul*ii se înmulţesc acolo jos, apoi sapă ieşiri către suprafaţă.

Kravchenko ridică din umeri.

— Cine ştie? Ai lui locuiau pe meleagurile astea cu mult înainte de venirea oamenilor albi. Ei cunosc pământurile astea mai bine decât noi.

# # #

Echipa de minare a aprins lanternele. Razele lor au dezvăluit că gaura era intrarea într-un tunel primitiv care cobora în unghi în întunecimea subterană, săpat prin permafrost şi roca solidă de dedesubt. Asemenea caracteristici geologice nu erau neobişnuite în topografia carstică descoperită în Siberia, dar, evident, nu era o formaţiune naturală creată prin eroziune. Era prea drept, prea uniform ca aspect. Modul cum săpau *ghoul*ii ca să iasă la suprafaţă era un alt mister nerezolvat.

În viaţa civilă Pogodin fusese geolog. Îşi muşca mustaţa şi cerceta atent, cu ochi de expert, calcarul cenuşiu, brut, fisurile din pereţi, grămezile de spărturi căzute din tavan, şi alte indicaţii de instabilitate. Şi-a dat jos raniţa de pe umăr şi a început să debobineze primacordul şi pachetele cu TNT pentru demolări.

Cele două escorte ale sale stăteau de gardă în apropiere, gânditori, cu armele pregătite. Strâmbau din nas pentru că aerul rece şi umed era plin cu duhoarea înţepătoare a *ghoul*ilor. Apoi s-au încordat.

Departe în josul tunelului puteau auzi paşi care se apropiau – ecouri de plesnituri făcute de picioare goale şi zgârieturile ghearelor.

Pogodin lucra cu repeziciune, grăbindu-se să plaseze pachetele cu explozibil de mare putere în punctele slabe critice din tunel. Nu era timp pentru forarea de găuri; nici pentru dublarea încărcăturilor. Înfigea câte o capsă detonantă în fiecare pachet, la care sertiza câte un capăt de primacord. Capetele acestor linii le-a ataşat la un singur cordon lung de primacord, aşa încât, toate încărcăturile puteau fi detonate simultan de o singură capsă.

Gărzile au îndreptat razele lanternelor către fundul tunelului negru ca smoala, dar indiferent ce pândea acolo jos, se afla dincolo de lumină. Paşii au devenit mai zgomotoşi, mai apropiaţi; se puteau auzi şuierături. Apoi paşii s-a grăbit. Li s-au adăugat şi alţii. Soldaţii au zărit lucirea malefică a unor ochi care nu clipeau.

— Vin! a strigat unul. Vasili, grăbeşte-te!

— Ţineţi-i la distanţă! Aproape am terminat!

Au izbucnit urlete diavoleşti când soldaţii au aruncat o rachetă luminoasă în josul tunelului pentru a-i orbi pe *ghoul*i, după care au deschis focul. Răpăitul pistoalelor mitralieră era asurzitor în spaţiul limitat al pasajului. Gloanţele provocau scântei la ricoşeul de ziduri. Tuburile de alamă ale cartuşelor trase zăngăneau pe jos. Urletele au încetat; flacăra rachetei s-a stins şi ea. Soldaţii au încetat focul; urechile le ţiuiau, iar în nări le pătrundea mirosul acru al fumului albastru de cordită.

Momentul de respiro a fost scurt. S-au auzit din nou paşi în alergare.

— ARDEEE! a strigat Pogodin, declanşând capsa de la capătul cordonului de primacord.

Cordonul cu ardere de 30 secunde a început să sfârâie cu ferocitate transmiţând flacăra în lungul său, spre încărcăturile explozive.

Soldaţii au rupt-o la fugă spre ieşirea din tunel cât de repede puteau. Pogodin a încercat să-i urmeze, dar a alunecat şi a căzut. Ceilalţi s-au întors imediat şi l-au înhăţat. Sus, la suprafaţă, restul unităţii se retrăsese deja la o distanţă sigură. Cei trei au sprintat către camarazii lor.

În spate, un gheizer de fum şi pietre a erupt din gaură, însoţit de un tunet înăbuşit.

# # #

Zakharov a aşteptat să se limpezească aerul, apoi s-a apropiat precaut de marginea prăbuşită ca să arunce o privire mai îndeaproape. Groapa se prăbuşise în ea însăşi şi era complet astupată cu pământ şi pietre. Dădu din cap cu satisfacţie şi se întoarse lângă ceilalţi.

— Am făcut treabă bună, tovarăşi. Groapa este astupată.

Apoi şi-a scos sextantul. Locaţiile tuturor gropilor cunoscute trebuiau înregistrate. În timp ce nota în carnet, s-a auzit un huruit îndepărtat, iar solul s-a cutremurat sub picioarele lor.

Okhchen a lăsat să-i scape un strigăt de alarmă, chipul său cu trăsături asiatice, de obicei impenetrabil, lăsând să se vadă că era cuprins de consternare şi groază. Arăta spre nord. Zakharov s-a încruntat şi şi-a ridicat binoclul la ochi. Simţi că i se opreşte inima.

— Ce-ntâmplă? a întrebat Kravchenko.

În loc de răspuns, Zakharov i-a dat binoclul.

Kravchenko s-a uitat şi el... şi a început să înjure vehement în ucraineană. La câteva sute de metri depărtare se ridica un nor de praf dintr-un crater uriaş care se deschisese pe neaşteptate. Din adâncuri, năvălind precum maimuţele, ieşeu *ghoul*ii – valuri, valuri, un roi de siluete costelive sub strălucirea sinistră a luminilor nordului. Lăsă să-i scape un oftat puternic şi a înapoiat binoclul.

— Este o invazie totală, a spus.

Zakharov a aprobat încruntat:

— Ca acum şase ani. După ce acel regiment a fost măcelărit, NKVD-ul a ordonat Aviaţiei să bombardeze găurile cu gaze otrăvitoare.

— De aceea ne-au atacat *ghoul*ii doar câţiva odată. Au fost momeli care să ne atragă detaşamentul spre nord şi să ne facă să ne separăm în grupe. Aici suntem singura linie de apărare.

Zakharov a înţeles cât de potenţial serioasă era situaţia aceasta. Armata germană a cucerit mare parte din vestul Uniunii Sovietice, aşa că unităţile industriale majore au fost dislocate şi evacuate în locaţii sigure la est de Munţii Ural. Materia primă pentru aceste fabrici venea din Siberia. O invazie majoră a *ghoul*ilor putea ameninţa unităţi de producţie vitale pentru efortul de război. Multe dintre lagărele de muncă forţată şi coloniile de exil ale Gulagului erau localizate tot aici, iar atacul *ghoul*ilor cu greu ar fi putut fi numit o eliberare a acelor prizonieri nenorociţi.

— Retragerea!

Unitatea s-a retras către creastă. Un val de strigăte şi urlete furioase s-a ridicat în urma lor. G*houl*ii i-au văzut şi s-au aruncat în urmărire cu ochii sclipindu-le demonic.

Zakharov ştia că pot alerga cu viteza unui cal şi aveau o rezistenţă mare.

Era o cursă pe care el nu o putea câştiga.

Au călărit în susul potecii, iar când au ajuns pe creastă Zakharov a semnalat oprirea. Înşfăcându-l pe Pogodin de mânecă i-a ordonat:

— Călăreşte ca mânat de diavol! Avertizează-l pe maior!

I-a încredinţat porthartul cu dosarul, plus jurnalul său în care notase coordonatele găurii.

— Da, tovarăşe locotenent!

Pogodin şi-a lovit calul cu călcâiele în coaste şi a plecat în galop.

Zakharov se întoarse către Kravchenko, cu ochii mijiţi şi plini de hotărâre.

— Trebuie să-i întârziem, să-i dăm lui Pogodin şansa să se îndepărteze.

Kravchenko a aprobat scurt, a descălecat şi li s-a adresat celorlalţi:

— Tovarăşi, luăm poziţie aici. Nu dăm nici un pas înapoi.

Toţi au înţeles ce înseamnă acest ordin, dar s-au supus fără comentarii. Nu luptau pentru Stalin, sau pentru comunism, nici chiar pentru Maica Rusie. Luptau în primul şi primul rând pentru acelaşi lucru pentru care au luptat soldaţii încă de la începutul timpurilor. Luptau unul pentru celălalt – toţi pentru unul, unul pentru toţi.

Descălecând, s-au grăbit să ocupe poziţii printre bolovanii din capul potecii. Şi-au luat toată muniţia de rezervă din coburi şi au lăsat caii să plece; nu se puteau dispensa nici măcar de un singur om care să aibă grijă de ei. Panta abruptă trebuia să fie escaladată, iar *ghoul*ii trebuiau să vină pe aici, în afară de

cazul în care ocoleau vreo 20 km într-o parte sau alta ca să ocolească capetele îndepărtate ale crestei.

O rachetă de semnalizare, roşie, a fost lansată, deşi ştiau cu toţii că era degeaba. Nici un ajutor nu va sosi la timp. Câţiva soldaţi şi-au făcut cruce, vechiul ritual ortodox de dinaintea luptei pe care mulţi din rândurile trupei din Armata Roşie îl practicau din obişnuinţă. A fost lansată şi ultima rachetă de iluminare care a plutit cu paraşuta ei, *ghoul*ii şuierând şi scrâşnindu-şi colţii cu furie, încercând să-şi protejeze ochii de strălucirea puternică şi pâlpâitoare.

Okhchen şi-a sprijinit carabina de o piatră şi a început să tragă pe cât de repede îi permitea manevrarea portînchizătorului, doborând creaturile de la mare distanţă, şi făcând pauze doar ca să reîncarce.

Curând i s-a alăturat şi mitraliera lui Kaminsky. Magazia-tambur se rotea încet, tuburile de cartuşe trase se împrăştiau pe jos, iar gloanţele trasoare marcau linii roşii către monştri.

Racheta a ars şi întunericul s-a lăsat ca un linţoliu.

— Acum, tovarăşi! a răcnit Zakharov.

Valul ţipător de moarte s-a revărsat de pe potecă.

— *Streliati*! FOC!

Pistoalele mitralieră s-au dezlănţuit. *Ghoul*ii din frunte au fost daţi peste cap şi s-au prăbuşit, dar cei din spate nu au şovăit. Fără să bage în seamă pierderile, creaturile continuau să vină, sărind peste cei căzuţi. Soldaţii trăgeau în grămadă, sufocaţi de duhoarea crescândă, în timp ce cadavrele se adunau pe panta abruptă. Au aruncat grenade şi exploziile au împrăştiat şrapnele ucigătoare care sfâşiau carnea cenuşie. Poteca a devenit o zonă a morţii în care erau adunaţi duşmanii lor.

Dar creaturile păreau a fi fără număr: tot mai multe năvăleau afară din crater, iar focul soldaţilor reuşea doar să ţină la distanţă hoarda turbată... atât timp cât vor avea muniţie.

Dar, mult prea curând – strângând din dinţi – au încărcat ultimele magazii pline. Unul câte unul au rămas fără muniţie, iar *ghoul*ii, plini de bale, ţipând lacomi de sânge, s-au aruncat înainte.

Doi soldaţi s-au aruncat singuri în aer cu o grenadă, atunci când monştrii au fost asupra lor, luându-i şi pe duşmani cu ei.

Kravchenko a aruncat arma descărcată, şi şi-a băgat pumnalul de luptă în burta unui *ghoul*, până la mâner. Sălbatic, a prelungit tăietura în sus, dar nici un organ nu a ieşit afară, doar s-a revărsat şuvoi de lichid negru, duhnind acru. Lama pumnalului s-a *topit*, iar el a strigat de durere când lichidul a trecut prin haine şi i-a ars carnea.

Cu ultimul glonţ Okhchen a spulberat o ţeastă, apoi, apucând carabina de ţeavă ca pe un par, a zdrobit o alta cu patul de lemn. Următorul *ghoul* i-a smuls lui capul de pe umeri.

Kaminsky a urlat sfidător şi s-a ridicat în picioare, ţinându-şi mitraliera DG-28 fumegândă la şold, secerând *ghoul*ii cu gloanţe. Când magazia-tambur s-a golit, a aruncat arma deoparte şi şi-a luat lopăţica de infanterie de la spate. Una dintre laturi era ascuţită, astfel că putea fi folosită şi ca toporişcă – sau armă.

Manevrând-o ca pe o secure de luptă, i-a spintecat şi hăcuit pe *ghouli* precum un războinic din vechime, hohotind şi blestemând în idiş, spulberându-le *sângele* pe pietre până ce – într-un târziu – l-au copleşit şi l-au rupt în bucăţi.

Magazia de cartuşe a pistolului *Tokarev* al lui Zakharov avea opt cartuşe. A tras de şapte ori în cel mai apropiat *ghoul*, doborându-l. Apoi, când alţi trei s-au aruncat asupra lui, şi-a pus ţeava la tâmplă şi a apăsat pe trăgaci.

# # #

Oasele roase – ale lui şi ale camarazilor săi – nu puteau fi văzute de echipajele avioanelor care, o săptămână mai târziu, survolau la înălţime creasta. Dar puteau vedea craterul din tundră, iar bombardierele *Tupolev* aveau încărcătură maximă de bombe.

Războiul secret continua.

нет конец